SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/2014-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“, Šarkaň, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Jakubovo námestie 9, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 35/2005, za účasti Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 35/2005 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 35/2005 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“, p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré jej j e Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“, trovy konania v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Jany Fridrichovej, Jakubovo námestie 9, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 122/2014 zo 7. marca 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 35/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka do napadnutého konania vstúpila namiesto pôvodného žalobcu (obchodnej spoločnosti A., s. r. o...) na základe uznesenia okresného súdu zo 14. decembra 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 39/2010 z 11. mája 2010 (singulárna sukcesia).

Sťažovateľka uvádza, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

Sťažovateľka v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zároveň navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 9 000 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom jeho predsedu sp. zn. Spr. 3061/2014 (doručeným ústavnému súdu 20. februára 2014), v ktorom sa okrem iného uvádza:

«V nadväznosti na Vašu výzvu Rvp 2078/2013 zo dňa 22. 01. 2014 Vám v prílohe zasielam vyjadrenie zákonného sudcu k ústavnej sťažnosti sťažovateľa RAFEX, s. r. o. „v likvidácii“, ktoré si osvojujem ako vyjadrenie svoje vlastné.»

Zákonný sudca vo vyjadrení okrem iného uviedol:

„1. Spis mi bol pridelený dňa 10. 9. 2013 na základe dodatku č. 6 rozvrhu práce – prerozdelenie spisov po odchode JUDr. E. Fulcovej na Krajský súd v Bratislave.

2. Spis bol do kancelárie odovzdaný až dňa 4. 10. 2013 po viacerých urgenciách.

3. Dňa 15. 10. 2013 som vo veci vytýčil termín pojednávania na 10. 12. 2013.

4. Pojednávanie dňa 10. 12. 2013 som odročil bez prejednania, nakoľko právny zástupca odporcu včas požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, ktorý som vyhodnotil ako dôležitý (zasadnutie občianskoprávneho kolégia NS SR). O odročení pojednávania boli obaja právni zástupcovia upovedomení, na pojednávanie sa preto nedostavili.

5. Vo veci som následne určil termín pojednávania na 17. 1. 2014. Toto pojednávanie bolo so súhlasom oboch právnych zástupcov odročené na 21. 3. 2014 z dôvodu poslednej rozlúčky so zosnulým V. M.

Na základe uvedeného považujem môj postup v konaní za včasný, bez prieťahov...

K postupu predchádzajúcej zákonnej sudkyne sa neviem bližšie vyjadriť.“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním (doručeným ústavnému súdu 15. apríla 2014), v ktorom okrem iného uviedla:

«Ako sme už ÚS SR informovali, je faktom že 21. 03. 2014 (začiatkom desiateho roka od podania žaloby) bolo konečne rozhodnuté aspoň v prvej súdnej inštancii. Písomným vyhotovením ešte nedisponujeme...

V predmetnej kauze na úrovni všeobecného súdnictva sa pojednávalo síce 22. 09. 2010, išlo ale len o bezobsažnú činnosť. Pojednávanie 20. 06. 2011 bolo takisto bezobsažné a nekoncepčné. Dňa 12. 09. 2011 sa nemohlo pojednávať pre ochorenie sudkyne. Ani dňa 23. 01. 2013 sa neuskutočnilo plánované pojednávanie. Dňa 06. 02. 2013 sa uskutočnilo plané – nikam nevedúce pojednávanie. Plánované pojednávanie na 13. 03. 2013 bolo zrušené. Spomínané rozhodovanie o nepripustení zastupovania likvidátora žalobcu je nám neznámou informáciou. Relevanciu toho vôbec nevieme vyhodnotiť.

ÚS SR by svoj pohľad ale nemal redukovať len na prieťahy napr. od mája 2010...

Chceme ešte upriamiť pozornosť štvrtého senátu ÚS SR na výstižnú pozíciu ÚS SR (vyjadrenú v podobných súvislostiach napr. v Náleze č. I ÚS 663/2013 z 05. 03. 2014). Citujeme: „súd nekonal koncentrovane a bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom na uvedené nepovažoval Ústavný súd za potrebné poukazovať na jednotlivé obdobia nečinnosti okresného súdu, pretože celková doba takmer sedem rokov (poznámka: v našom prípade ide o desať rokov), počas ktorej vec sťažovateľa nie je právoplatne skončená, sama osebe osvedčuje dôvodnosť podanej sťažnosti.“»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd z predloženého súdneho spisu okresného súdu zistil, že v období po 11. máji 2010, keď sťažovateľka vstúpila do konania na základe singulárnej sukcesie namiesto jej právneho predchodcu obchodnej spoločnosti A., s. r. o., bol priebeh napadnutého konania takýto:

- 14. jún 2010 – súdny spis bol spolu s procesným rozhodnutím odvolacieho súdu vrátený okresnému súdu, pričom uznesenie krajského súdu bolo následne doručované účastníkom konania,
- 23. júl 2010 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 22. september 2010,
- 22. september 2010 – pojednávanie sa uskutočnilo pod vedením zastupujúcej sudkyne a bolo odročené na neurčito s tým, že nový termín bude určený zákonnou sudkyňou,
- 4. október 2010 – okresný súd zaslal súdny spis ústavnému súdu,
- 22. november 2010 – ústavný súd vrátil súdny spis okresnému súdu,
- 17. február 2011 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 15. jún 2011,
- 20. jún 2011 – uskutočnilo sa pojednávanie a bolo odročené na 12. september 2011, ktoré sa neuskutočnilo,
- 20. september 2011 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 7. december 2011,
- 7. december 2011 – uskutočnilo sa pojednávanie pod vedením zastupujúcej sudkyne a bolo odročené na 8. február 2012 na účel vyhlásenia rozhodnutia,
- 7. február 2012 – z úradného záznamu vyplýva, že *„pojednávanie vytýčené na deň 8. 2. 2012 o 13,00 hod. sa prerušuje z dôvodu rozhodovania o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.“*, pričom nový termín pojednávania bude písomne oznámený,
- máj 2012 (v pokyne pre kanceláriu nebol uvedený konkrétny deň, pozn.) – okresný súd nariadil termín pojednávania na 23. január 2012 (správne má byť 2013, pozn.),
- 22. január 2013 – okresný súd nariadené pojednávanie na 23. január 2013 *„z dôvodu dôležitých pracovných dôvodov sudkyne“* zrušil a odročil na nový termín 6. február 2013,
- 6. február 2013 – uskutočnilo sa pojednávanie a bolo odročené na 13. marec 2013 na účel ďalšieho dokazovania,
- 12. marec 2013 – okresný súd oznámil účastníkom konania, že pojednávanie nariadené na 13. marec 2013 sa ruší *„z dôvodu rozhodovania súdu o návrhu odporcu na nepripustenie zastupovania zástupcu likvidátora v konaní“*,

- 10. september 2013 – na základe dodatku č. 6 rozvrhu práce okresného súdu na rok 2013 bol predmetný spis pridelený novému zákonnému sudcovi, pričom fyzicky bol odovzdaný 4. októbra 2013,
- 15. október 2013 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 10. december 2013,
- 10. december 2013 – pojednávanie sa neuskutočnilo na základe ospravedlnenia sa právneho zástupcu odporcu, ktoré zákonný sudca akceptoval,
- 17. január 2014 – pojednávanie sa neuskutočnilo a na základe súhlasu právnych zástupcov bol nariadený nový termín pojednávania na 21. marec 2014.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že jeho ostatným úkonom bolo pojednávanie uskutočnené 21. marca 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorého písomné vyhotovenie bolo účastníkom konania, resp. ich právnym zástupcom expedované 22. apríla 2014.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného

súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a skutková zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom preskúmavaného konania je rozhodovanie o návrhu právneho predchodcu sťažovateľky na zaplatenie pohľadávky s prísl. za realizovanú dodávku mlieka. Podľa názoru ústavného súdu takéto spory v rámci obchodnoprávnych vzťahov tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Metodika a postup rozhodovania v týchto veciach je obsiahnutá v stabilizovanej a pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov. Obdobne ústavný súd hodnotí aj sťažnosťou napadnuté konanie, konštatujúc, že jeho doterajší priebeh nemožno pripísať na vrub zložitosti prerokúvanej veci. Napokon ústavný súd poukazuje na to, že okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti na zložitosť veci nepoukázal.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prieťahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania v procesnom postavení právneho nástupcu pôvodného žalobcu. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo potrebné pripísať na jej ťarchu v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania. Pokiaľ sťažovateľka v priebehu konania navrhovala vyčkať na rozhodnutie v analogických veciach, ústavný súd konštatuje, že uvedená skutočnosť nemala na priebeh napadnutého konania zásadnejší vplyv.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd najmä konštatuje, že tento postup nebol dostatočne efektívny a sústredený, okrem toho sa v napadnutom konaní vyskytli aj dve obdobia krátkodobej nečinnosti. Záver o neefektívnom a nesústredenom postupe okresného súdu v preskúmavanej časti napadnutého konania trvajúcej takmer 4 roky vyplýva podľa názoru ústavného súdu z toho, že toto konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené, čo nemožno z ústavného hľadiska akceptovať.

Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej

neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

V prípade procesného nástupníctva na základe singulárnej sukcesie ústavný súd skúma možné porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy iba v období, počas ktorého bol sťažovateľ účastníkom posudzovaného konania (m. m. I. ÚS 50/2014).

Pri konštatovaní neefektívnosti a nesústredenosti postupu okresného súdu v napadnutom konaní ale zobral ústavný súd do úvahy aj tú skutočnosť, že napadnuté konanie ako celok už fakticky trvá viac ako 8 rokov, hoci sťažovateľka ako právna nástupkyňa pôvodného žalobcu nemôže namietať prieťahy, pokiaľ ide o štádium konania v období do 11. mája 2010.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 35/2005 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby v záujme zavŕšenia ochrany označených práv vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 9 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázala najmä na to, že v dôsledku nečinnosti, neefektívnosti a nesústredenosti okresného súdu sa nachádza v stave právnej neistoty.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 27 Cb 25/2005, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že posudzované konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní o jej sťažnosti advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €. Keďže advokátka je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 331,13 €.

Ústavný súd uplatnenú odmenu advokátky za úkon *„ďalšia porada alebo rokovanie s klientom“* vrátane paušálu 1 x 7,81 € nepriznal, pretože ho nepovažoval v okolnostiach konania pred ústavným súdom za účelné uplatnenie práv sťažovateľky. Rovnako ústavný súd nepriznal uplatnenú odmenu advokátke ani za podania doručené ústavnému súdu 30. decembra 2013 a 15. apríla 2014, pretože vzhľadom na ich obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ich nevyhodnotil ako podania relevantné pre rozhodovanie vo veci samej.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014